

W/กค E-dpc
30 ม.ค. 61

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กองบริหารงานบุคคล โทร. ๖๐๖๖

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๑๗/ ๕๑๕๕ วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๑

เรื่อง เวียนจ้างข้อประพฤติปฏิบัติเกี่ยวกับการอุทิศเวลาให้ราชการ

เรียน หัวหน้าหน่วยงานในสังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ด้วยศาลปกครองมีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. ๔๔๕/๒๕๕๘ เกี่ยวกับกรณีข้าราชการมาสายเป็นอาจิม ย่อมส่งผลต่อการพิจารณาความดีความชอบ เช่น การเลื่อนเงินเดือน เป็นต้น โดยถือเป็นข้อประพฤติปฏิบัติให้ข้าราชการอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ คดีนี้ นางสาวดาว (นามสมมติ) เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ระดับชำนาญการ ปฏิบัติราชการในจังหวัดแห่งหนึ่ง มีผู้อำนวยการโรงพยาบาลและปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาเลื่อนเงินเดือนของข้าราชการในส่วนภูมิภาค ซึ่งการพิจารณาเลื่อนเงินเดือนนอกจากจะต้องมีผลการประเมินการปฏิบัติราชการอยู่ในระดับที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว ยังจะต้องคำนึงถึงคุณสมบัติในการอุทิศเวลาของตนเพื่อประโยชน์แก่ทางราชการ ซึ่งการพิจารณาระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ กำหนดให้ลาได้ไม่เกิน ๑๐ ครั้ง และสายได้ไม่เกิน ๑๘ ครั้ง แต่นางสาวดาวมาทำงานสายรวม ๖๑ ครั้ง เกินกว่าจำนวนวันที่กำหนดไว้ ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงมีคำสั่งไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือน แม้ว่านางสาวดาวจะได้รับผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงาน รวม ๗๑.๙๐ คะแนน มีสิทธิได้รับเลื่อนเงินเดือนครั้งขึ้น แต่เนื่องจากนางสาวดาวมาทำงานสายเกินกว่าจำนวนวันที่กำหนดไว้ การที่จะเลื่อนเงินเดือนจึงขัดกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อีกทั้ง คำสั่งเลื่อนเงินเดือนเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่จำเป็นต้องแจ้งให้คู่กรณีทราบข้อเท็จจริงหรือโต้แย้งก่อนการทำคำสั่งแต่อย่างใด การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดออกคำสั่งเลื่อนเงินเดือนจึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

มหาวิทยาลัยฯ พิจารณาแล้ว เห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นเรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการที่ดีในการอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ ซึ่งหากปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลทำให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการแล้วย่อมจะได้รับการพิจารณาความดีความชอบทั้งคำชมเชย การเลื่อนขั้น การเลื่อนเงินเดือน แต่หากปฏิบัติงานไม่มีประสิทธิภาพหรือไม่ประพฤติให้เป็นไปตามระเบียบซึ่งทางราชการกำหนดไว้ ย่อมมีผลต่อการพิจารณาความดีความชอบหรืออาจถูกดำเนินการทางวินัยเนื่องจากเป็นการละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการได้ มหาวิทยาลัยจึงแจ้งเวียนมาเพื่อเป็นกรณีศึกษาให้บุคลากรทราบและถือเป็นแนวทางในการประพฤติตนให้เป็นไปตามระเบียบซึ่งทางราชการกำหนดไว้ ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อทราบและประชาสัมพันธ์ให้บุคลากรได้ทราบและถือปฏิบัติโดยทั่วกัน

ศก ก.

(รองศาสตราจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กองบริหารงานบุคคล โทร. ๖๐๖๖

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๑๗/ ๗๖๕ วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

เรื่อง การปฏิบัติหน้าที่ต้องยึดถือความถูกต้องตามกฎหมายเป็นสำคัญ

เรียน หัวหน้าหน่วยงานในสังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตามหลักการบังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาจะขึ้นตรงต่อผู้บังคับบัญชา และผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป ซึ่งผู้บังคับบัญชามีอำนาจแนะนำหรือสั่งการให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายให้ถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบแบบแผน หากเจ้าหน้าที่คนใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา อาจเป็นความผิดวินัยซึ่งถือเป็นหลักที่ว่า “เจ้าหน้าที่มีหน้าที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา” แต่หลักดังกล่าวมีข้อยกเว้นว่า “เจ้าหน้าที่จะต้องไม่เคารพเชื่อฟังคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย” ดังนั้น เจ้าหน้าที่จึงมีหน้าที่สำคัญที่จะไม่ฟังปฏิบัติหรือกระทำการใดที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้ว่าจะมีคำสั่งของผู้บังคับบัญชาให้กระทำการก็ตาม และหากว่าเจ้าหน้าที่คนใดฝ่าฝืนกระทำการตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว เจ้าหน้าที่ผู้กระทำการดังกล่าวก็มีความผิดวินัยที่จะต้องถูกลงโทษทางวินัยได้เช่นกัน

ดังแนววินิจฉัยตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๕๔๘/๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ธุรการปฏิบัติหน้าที่เสมือนประจำวันคดี ปรากฏข้อเท็จจริงว่า มีการนำตัวผู้ต้องหาพร้อมของกลางเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) เข้ามาในห้องพนักงานสอบสวนและนำของกลางวางไว้บนโต๊ะจำนวน ๒๑๓ เม็ด มีร้อยตำรวจเอก ม. เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ โดยผู้ฟ้องคดีได้อยู่ในห้องดังกล่าวด้วย กรณีจึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีสังเกตเห็นได้และประมาณการได้ว่ามีของกลางจำนวนมาก แต่ผู้ฟ้องคดีกลับลงบันทึกประจำวันโดยระบุของกลาง คือ ยาบ้า เพียงจำนวน ๘ เม็ด โดยอ้างว่า ในการลงบันทึกประจำวันเป็นการรับคดีตามหน้าที่ ผู้ฟ้องคดีไม่มีอำนาจลงบันทึกประจำวันโดยลำพังหรือโดยผลการแต่ต้องเขียนตามคำสั่งของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ โดยได้ลงบันทึกประจำวันตามคำสั่งของพนักงานสอบสวน ม. ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนเวรอาญา แต่เมื่อพฤติการณ์ปรากฏชัดว่า ผู้ฟ้องคดีรู้อยู่แล้วว่า คำสั่งของร้อยตำรวจเอก ม. เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและระเบียบช่องทางราชการ และการปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวย่อมจะทำให้เสียหายแก่ทางราชการ แทนที่จะหักท้วงหรือเสนอความเห็นเพื่อให้ร้อยตำรวจเอก ม. ทบทวนคำสั่ง แต่กลับปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งดังกล่าว ย่อมไม่ทำให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติกู้ช่วยอย่างร้ายแรง

ในการนี้ เพื่อให้บุคลากรได้ตระหนักในการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งจะต้องยึดถือกฎหมายและระเบียบของทางราชการเป็นสำคัญ ส่วนการปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งนั้นจะต้องเป็นคำสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ หากเจ้าหน้าที่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ย่อมเป็นการกระทำผิดวินัย มหาวิทยาลัยฯ จึงแจ้งเวียนมาเพื่อเป็นกรณีศึกษาให้บุคลากรทราบและดำเนินการให้ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ

จึงเรียนมาเพื่อทราบและประชาสัมพันธ์ให้บุคลากรในสังกัดได้ทราบและถือปฏิบัติต่อไป

(รองศาสตราจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์)

รักษาราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

E-doc หน้า วันที่ ๒๕ ก.พ. ๖๒

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กองบริหารงานบุคคล โทร. ๖๐๖๖

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๑๗/ ๘๕๙ วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

เรื่อง การไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

เรียน หัวหน้าหน่วยงานในสังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ด้วยศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาที่ อ. ๑๒๙๑/๒๕๖๐ เกี่ยวกับการทุจริตในกระบวนการจัดซื้อจัดจ้างของหน่วยงาน โดยเจ้าหน้าที่ที่ไม่ได้ทุจริตแต่เกี่ยวข้องในกระบวนการจัดซื้อจัดจ้าง เช่น กรรมการตรวจการจ้างที่ลงนามตรวจรับงานทั้งที่ไม่ได้มีการจัดจ้างจริง โดยมีการจัดทำฎีกาและหลักฐานการเบิกจ่ายเป็นเท็จ กรรมการที่ตรวจรับงานดังกล่าวไม่ได้มีส่วนรู้เห็นในการทุจริต แต่ได้ลงนามตรวจรับการจ้างและเห็นว่าประธานกรรมการตรวจการจ้างได้ลงชื่อก่อนแล้วจึงเกิดความเกรงใจและไม่อยากขัดใจเจ้าหน้าที่การเงินที่นำเอกสารมาให้ลงนามเพราะต้องปฏิบัติงานร่วมกันอีก นั้น

ข้อเท็จจริงเรื่องนี้ เกิดจากสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินได้ตรวจสอบพบการทุจริตเบิกจ่ายเงินค่าบำรุงซ่อมแซมทรัพย์สินของงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนของเทศบาลตำบลแห่งหนึ่ง ได้แก่ ค่าซ่อมรถดับเพลิง ค่าซ่อมรถบรรทุกน้ำ และค่าซ่อมเครื่องสูบน้ำ โดยมีการสั่งจ่ายเป็นเช็คหลายฉบับ เป็นจำนวนเงินกว่าหนึ่งล้านบาท โดยมีได้มีการซ่อมรถและเครื่องสูบน้ำดังกล่าวจริง เทศบาลจึงได้แจ้งดำเนินคดีกับกลุ่มเจ้าหน้าที่ผู้ทุจริต ๓ ราย คือ ปลัดเทศบาลปฏิบัติหน้าที่นายกเทศมนตรี เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี และลูกจ้างประจำงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน และดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ซึ่งผู้กระทำการทุจริตต้องร่วมกันรับผิดชอบเต็มจำนวนความเสียหาย แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีซึ่งอยู่ในกลุ่มผู้เกี่ยวข้องโดยเป็นคณะกรรมการตรวจรับงานจ้าง ได้ลงนามในบันทึกการตรวจรับงานซึ่งเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีจัดทำย้อนหลังและนำมาให้ลงนาม โดยไม่มีการตรวจสอบงานจริง ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามระเบียบฯ คือมีการตรวจสอบงานจริง ก็จะสามารถช่วยป้องกันไม่ให้เกิดการทุจริตได้ เทศบาลจึงมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องร่วมรับผิดชอบร้อยละ ๖๐ ของความเสียหาย โดยให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบเฉพาะในส่วนของตนในอัตรา ๑ ใน ๔ ส่วน คือผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบร้อยละ ๑๕ ของความเสียหาย แต่หากเทศบาลได้รับชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากกลุ่มเจ้าหน้าที่ผู้ทุจริตแล้ว เกินจำนวนความเสียหาย ให้คืนส่วนที่ได้รับชำระไว้เกินแก่ผู้ฟ้องคดีตามสัดส่วนของความรับผิดชอบที่ชำระไว้ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าตนได้ลงนามไปเพราะไม่ยอมมีปัญหาในการทำงานและทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อีกทั้งตนมิได้เป็นผู้กระทำการทุจริต อัตราส่วนที่ผู้เกี่ยวข้องต้องรับผิดชอบร้อยละ ๖๐ ของความเสียหายนั้นสูงเกินไป ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดวินิจฉัยยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งของเทศบาล (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ว่าราชการจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒)

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า มาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้บัญญัติองค์ประกอบของการกระทำละเมิดว่า “ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมาย ให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น” ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายช่างโยธาปฏิบัติหน้าที่เป็นกรรมการตรวจการจ้าง ได้ลงนามตรวจรับมอบงานว่าเห็นควรจ่ายเงินค่าซ่อมทรัพย์สินของงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ทั้งที่

/ยังไม่เคย...

ยังไม่เคยได้ตรวจงานจริง ซึ่งย่อมสังเกตเห็นได้ถึงความผิดปกติในการตรวจรับมอบงานซ่อมแซมดังกล่าว แต่กลับปล่อยปละละเลยยินยอมตรวจรับงาน ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามระเบียบฯ โดยตรวจสอบงานจริงก่อนลงนาม ย่อมจะช่วยป้องกันมิให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ด้วยความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบ เป็นเหตุให้เทศบาลได้รับความเสียหาย ถือเป็นการกระทำละเมิดตามมาตรา ๕๒๐ ดังกล่าว

เมื่อศาลวินิจฉัยว่าเป็นการกระทำละเมิด จากการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของ พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ กำหนดให้ เจ้าหน้าที่ต้องชดใช้ค่าเสียหายเฉพาะกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเท่านั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีกระทำ ละเมิดโดยจงใจจึงต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่เทศบาล

ฉะนั้น การได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตรวจการจ้างหรือเป็นผู้ตรวจรับงานนั้น ย่อมไม่อาจปฏิบัติ หน้าที่อย่างไรก็ได้ เพราะต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามระเบียบที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้ เช่น ราชการส่วนท้องถิ่นก็ต้อง ปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ กล่าวคือ ระเบียบดังกล่าวได้กำหนดให้กรรมการตรวจการจ้างหรือกรรมการตรวจรับพัสดุต้องปฏิบัติหน้าที่ในการ ตรวจสอบหรือตรวจรับงานจริง การลงนามตรวจรับโดยไม่ได้มีการตรวจสอบจริง ย่อมเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบ ดังกล่าว ซึ่งกรณีการไม่ปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยการพัสดุเคยมีกรณีเกิดขึ้นในมหาวิทยาลัย มาแล้ว ซึ่งมีคำพิพากษา เป็นแนวทางเดียวกันกับคำพิพากษานี้

มหาวิทยาลัย พิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีดังกล่าวเป็นเรื่องใกล้ตัว และสามารถพบเห็นได้ในระบบการทำงานของ มหาวิทยาลัย จึงเป็นกรณีตัวอย่างที่สำคัญและชัดเจน และเป็นแนวปฏิบัติที่พึงปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย จึงเห็นควรให้บุคลากรของมหาวิทยาลัยฯ ได้ทราบถึงข้อมูลดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อทราบและประชาสัมพันธ์ให้บุคลากรได้ทราบและถือปฏิบัติต่อไป

วิฑู

(รองศาสตราจารย์สุภัทรา โกไศยกานนท์)

รักษาราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

E-000 ทศว ๑ ส.ค ๖๕